

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Hany Kadaňové a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobkyně: **SATESO, s.r.o.**,
sídlem [redacted],
zastoupená advokátkou [redacted],
sídlem [redacted]

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**,
sídlem [redacted]

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.8.2014, č.j. 1450/560/2014

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí ministerstva životního prostředí (dále jen „žalovaný“, kterým je obecně označován i správní orgán 1. stupně, pokud rozlišení nemá význam pro samotný text odůvodnění) ze dne 5.8.2014, č.j. 1450/560/2014 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný k odvolání žalobkyně změnil rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního

inspektorátu v Brně (dále též „správní orgán 1. stupně“ nebo „inspekce“), ze dne 10.6.2014 č.j. ČIŽP/47/OOV/SR01/1203796.007/14/BVY (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), kterým jí byla uložena pokuta ve výši 100.000 Kč za správní delikt podle ust. § 37 odst. 4 zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a o omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o integrované prevenci“, dále jí byla uložena pokuta ve výši 10.000 Kč za správní delikt podle ust. § 125g odst. 2 písm. a) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“) a dále jí byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč podle ust. § 79 odst. 2 a 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Změna spočívá zjednodušeně řečeno ve snížení uložené pokuty ze 100.000 Kč na 50.000 Kč a ve snížení uložené pokuty z 10.000 Kč na 5.000 Kč. Vedle zrušení napadeného rozhodnutí se žalobkyně domáhá též zrušení rozhodnutí prvostupňového.

2. Prvostupňové rozhodnutí ze dne 10.6.2014 obsahuje výrok o uložení pokuty ve výši 100.000 Kč za správní delikt podle ust. § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci, spočívající v provozování zařízení v rozporu s integrovaným povolením, kterého se žalobkyně dopustila tím, že v rozporu s podmínkou 3.7 integrovaného povolení vydaného Krajským úřadem Jihomoravského kraje dne 19.12.2003 pod č.j. JM 10819/2003/OŽPZ/Vr/7 nedodržela v zařízení k odstraňování odpadů „Skládka Šlapanice“ dne 14.11.2013 provozním řádem stanovenou hladinu průsakových vod ve skládce na kótě max. 231 m. n. m., neboť hladina byla na kótě 238,58 m. n. m., což je hodnoceno jako porušení ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci. Druhým výrokem byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 10.000 Kč za správní delikt podle ust. § 125g odst. 2 písm. a) vodního zákona, kterého se žalobkyně dopustila tím, že při kontrole dne 14.11.2013 neměla pro zařízení k odstraňování odpadů „Skládka Šlapanice“ zpracovaný a schválený havarijný plán v souladu s vyhláškou č. 450/2005 Sb., o náležitostech nakládání se závadnými látkami a náležitostech havarijního plánu, způsobu a rozsahu hlášení havárií, jejich zneškodňování a odstraňování jejich škodlivých následků, ve znění pozdějších předpisů, čímž došlo k porušení ust. § 39 odst. 2 písm. a) vodního zákona.
3. Žalobkyně v podané žalobě především uvedla, že již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí vznesla několik procesních námitek, žalovaný se však s nimi nijak nevypořádal.
4. Jedná se o námitku, že rozhodnutí je založeno na důkazech vzniklých nebo vyhotovených před zahájením správního řízení, aniž by byly zajištěny postupem podle ust. § 138 správního řádu, a na důkazech, které nebyly v řízení řádně provedeny postupem dle ust. § 53 odst. 6 správního řádu při ústním jednání, čímž došlo k porušení práva na spravedlivý proces, k porušení zásady zákonnosti a k porušení zásady materiální pravdy. Dále se jedná o námitku neumožnění vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, když splnění této povinnosti nelze nahradit paušálním odkazem na toto právo na začátku nebo v průběhu správního řízení. Dále jde o námitku nevypořádání se s důkazními návrhy žalobkyně, byť žalobkyně opětovně uváděla, že na jejich provedení trvá. Žalovaný se nepovyřádal ani s námitkou stran formálního pochybení správního orgánu 1. stupně při označování účastníků a jejich zástupců, bez reakce zůstaly i všechny ostatní procesní námitky, na které žalobkyně odkázala. S ohledem na to má žalobkyně napadené rozhodnutí za

nepřezkoumatelné a činí součástí žaloby všechny procesní námitky vznesené v odvolání jako samostatné žalobní důvody.

5. Ani s hmotněprávními námitkami se žalovaný podle žalobkyně v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádal, v podstatě bez dalších úvah převzal argumentaci správního orgánu 1. stupně.
6. Žalovaný se například nevypořádal s tvrzením, že naměřené hodnoty hladiny průsakové vody nemají patřičnou vypovídací hodnotu, neboť žalobkyně průsakovou vodu dle potřeby vyčerpávala pomocí čerpadla a vyčerpanou vodu následně rozstříkala po povrchu skládky, poté trvalo několik dní, než voda nastoupala a mohla být opět vyčerpána, žalovaným naměřené hodnoty jsou z doby před vyčerpáním vody.
7. Žalovaný dále učinil nesprávný závěr o tom, že zvýšená hladina odpadních vod byla zaznamenána již v roce 2000. Tak tomu nebylo, v té době se veškeré průsakové vody bezproblémově likvidovaly pomocí čerpadla a rozstříkávaly se po povrchu skládky, kde se odpařily. Eliminovat srážkové vody se dařilo až do roku 2006, až mezi léty 2006 a 2008 se začalo ukazovat, že hladina vody má tendenci se zvyšovat a stávající rozstřík průsakové vody již nestačí. Od té doby se intenzivně hledalo řešení. Žalobkyně se od září roku 2008 věnuje vybudování čističky, její zkušební provoz byl zahájen v listopadu roku 2012. Jinou možnost jak řešit nastalou situaci žalobkyně neměla, což v žalobě objasňuje.
8. Namítá též, že žalovaný učinil nesprávný závěr o možnosti předvídat zvýšení koncentrace amoniaku, jeho závěr nemá oporu v provedeném dokazování, neboť nelze dokazovat předvídatelnost koncentrace čpavku odůvodněním na zvyšování koncentrace solí; koncentrace solí a čpavku ve skládkové vodě nejsou v přímém vztahu. Vysoké hodnoty koncentrace čpavku ve skládkové vodě byly navíc zaznamenány až při měření v roce 2012, s vysokou pravděpodobností kvůli návozu strusky, ještě v roce 2012 pak došlo k zastavení dalšího návozu strusky. Pokud žalovaný požaduje po žalobkyni nalézt komplexní a urychlené řešení, pak také současně má říci i jaké. Žalovaný si přitom musí být vědom, že když sám, ani v teoretické či hypotetické rovině, žádné řešení nepředepisuje, těžko jej může očekávat od žalobkyně vzhledem k mimořádné složitosti celé záležitosti po odborné stránce.
9. Žalovaný pochybil i tím, že nepřihlédl jako k liberačnímu důvodu k opatřením, které žalobkyně realizovala, aby nastalou situaci uspokojivě řešila. Žalobkyně tak vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, neboť jiná řešení byla pro žalobkyni, která hospodáří s veřejnými prostředky, časově a finančně příliš náročná.
10. Při uplatnění zásad správního trestání žalovaný nevymezil, zda se jedná o úmyslné nebo o nedbalostní jednání žalobkyně, zda se jedná o skutek pokračující, trvající či jinou formu protiprávního jednání. Výroková část je natolik nesrozumitelná, že neumožňuje přesnou identifikaci vytýkaného jednání, konkrétní jednání či opomenutí žalobkyně pak vůbec není popsáno. Žalobkyně zdůrazňuje i skutečnost, že žalovaný nijak neprokazoval zavinění, což je nutné k vyloučení z roviny správní odpovědnosti těch případů, kdy pachatel nemohl následek žádným způsobem ovlivnit, kdy k odvrácení učinil vše, co učinit měl a mohl, kdy jiné jednání po něm nebylo možno spravedlivě požadovat. Žalobkyně

právě takto postupovala, a proto je přesvědčena, že nemůže dojít k naplnění skutkové podstaty deliktu a to ani v případě, pokud pro jeho spáchání postačí nedbalostní forma jednání.

11. Výši uložené pokuty žalobkyně i po snížení na polovinu považuje za nepřiměřenou. Žalovaný nezohlednil, že k nedodržení hladiny průsakových vod došlo ve zcela zanedbatelném rozsahu. I když má být hladina maximálně ve výši 231 m. n. m., jde o hladinu finální, které má být dosaženo až za několik let, ke snižování má docházet postupně. Žalovaný však vycházel z této maximální výšky hladiny. Nenastaly ani žádné škodlivé důsledky na životní prostředí ani na zdraví osob, k čemuž ostatně správní orgány rovněž dospěly. Žalobkyně vysvětlila, že je právnickou osobou zřízenou obcí, musí si tedy počínat hospodárně, proto musela postupovat od nejjednodušších a ekonomicky co nejméně zatěžujících opatření, a teprve po jejich vyzkoušení mohla přistoupit k těm složitějším, až nakonec po takových zkouškách a s přihlédnutím k jejich výsledkům mohla po konzultaci se specialisty dojít k závěru, že jediným řešením nastalé situace je intenzifikace redukce amoniaku na čistírně průsakových vod prostřednictvím nové technologie, kterou nelze provést bez vynaložení dalších finančních prostředků v řádu cca tří miliónů Kč bez DPH. Tento projekt je nejen finančně, ale i časově náročný. Žalobkyně po celou dobu všemi dostupnými prostředky hledala způsob, jak situaci řešit, počínala si tak, aby co nejvíce šetřila životní prostředí a zdraví osob v dané oblasti, ale i tak, aby přijatá opatření byla racionální a ekonomická. Daný stav nezavinila, dlouhodobá měření na něj neukazovala, nemohla jej tedy předvídat.
12. Žalobkyně poukázala i na skutečnost, že rada města Šlapanice dne 26.3.2014 v působnosti valné hromady žalobkyně přijala usnesení, kterým schválila záměr vybudovat zařízení na intenzifikaci redukce amonia na čistírně průsakových vod a schválila podání žádosti o dotaci na ostraňování amonia ze vzduchu. Jedná se o důvod pro zastavení řízení podle ust. § 38 odst. 3 zákona o integrované prevenci.
13. Stejně tak výši pokuty uložené výrokem II napadeného rozhodnutí žalobkyně pokládá za nepřiměřenou, neboť vytýkaná absence havarijního plánu neměla žádný dopad na životní prostředí, havarijní plán žalobkyně nechala dodatečně vypracovat. Namítá též, že žalovaný tuto sankci v napadeném rozhodnutí nijak nediferencuje a její výši ničím neodůvodňuje. Obě uložené sankce tak de facto paušalizuje v jednu sankci.
14. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. K procesním námitkám uvedl, že ve správním řízení byl shromážděn dostatek důkazů, žalobkyni byla dána dostatečná možnost se s nimi seznámit, a pokuta byla uložena z úřední povinnosti, a to nikoli za úmysl či nedbalost, ale za následek, který žalobkyně svojí činností způsobila. Žalovaný nebyl povinen zajišťovat důkazy, ale byl povinen při kontrole zaznamenat aktuální skutečnost; jedním z podkladů pro rozhodnutí tak byl protokol o kontrole. Kontrola byla provedena za přítomnosti žalobkyně, s výsledkem byla žalobkyně seznámena. V průběhu celého správního řízení byla žalobkyni dána možnost k vyjádření, a to jak k zahájenému řízení, tak k podkladům pro rozhodnutí, o čemž byla žalobkyně řádně a včas vyrozuměna. Žalovaný není vázán všemi důkazními návrhy účastníků správního řízení, provádí pouze ty důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Žalovaný vzal důkazní návrhy žalobkyně na vědomí, neboť se týkaly podpory tvrzení, že od prosince roku 2012 žalobkyně intenzivně pracuje na

vybudování a zprovoznění čistírny odpadních vod, která předčísťuje průsakové vody ze skládky. Tuto skutečnost žalovaný nezpochybňoval a dokonce k ní přihlédl při stanovení výše uložené pokuty. Žalovaný nesouhlasí s tím, že by účastníky řízení a jejich zástupce nedostatečně označil, vždy je jednoznačně patrné, o koho se jedná. Také ostatní námitky procesního charakteru žalovaný pokládá za nedůvodné.

15. K části žaloby týkající se hmotněprávních námitek žalovaný odkázal na protokol inspekce ze dne 2.11.2000 a provozní deník, z nichž plyne, že již tehdy docházelo k rozstříku skládkové vody vždy při překročení kóty 231 m. n. m., navíc z nich plyne, že k čerpání průsakové vody nedocházelo ihned při překročení stanovené kóty. Překračování výšky hladiny bylo zjištěno i při kontrole inspekčního orgánu v roce 2006, žalobkyni byla na základě tohoto zjištění uložena pokuta rozhodnutím ze dne 2.1.2007. Aktivnímu řešení se žalobkyně začala věnovat až v září 2008. O nemožnosti predikovat množství průsakové vody a jejího chemického složení lze pochybovat, neboť množství je dáno srážkovým úhrnem sníženým o výpar a složení je ovlivněno výluhem chemických látek z odpadů. Žalovaný nesdílí názor žalobkyně, že učinila vše, co od ní bylo možné požadovat, neboť dlouhodobě nesnižovala hladinu průsakových vod ve skládce odvozem těchto vod mimo těleso skládky. Dle záznamů došlo k odvozu pouze jedenkrát v roce 2004, i kdyby však k odvozům docházelo i mimo záznamy, nebyla četnost dostačující na to, aby hladina průsakové vody byla udržována na požadované kótě. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobkyně o nezávažnosti nedodržení hladiny průsakové vody ve skládce. Pokládá za zcela neobvyklé, aby průsaková voda byla udržována přímo a dlouhodobě v tělese skládky, tato situace bývá obvykle řešena jímáním vod do jímek mimo vlastní těleso skládky. Není pravdou ani to, že maximální hladiny mělo být dosaženo až za několik let, neboť kóta 231 m. n. m. byla stanovena již od počátku provozu skládky.
16. K výši pokuty žalovaný uvedl, že ji uložil po zvážení všech polehčujících a přitěžujících okolností tak, aby nebyla bagatelní, jinak by nemohla plnit svou preventivně výchovnou funkci. Pokuta byla žalovaným v napadeném rozhodnutí podrobně zdůvodněna. Pokuta ve výroku II byla žalovaným snížena především s ohledem na skutečnost, že žalobkyně havarijní plán dodatečně předložila.
17. V replice žalobkyně setrvala na tom, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nevypořádal s procesními námitkami, a nic na tom nemůže změnit vyjádření k některým z nich v rámci soudního řízení. K provádění důkazů uvedla, že vzetí na vědomí nestačí, je nezbytné se s navrženými důkazy konkrétním způsobem vypořádat. K argumentaci žalovaného ve vztahu k hmotněprávním námitkám uvedla především, že žalovaný neozhlednil specifika předmětné skládky. K tvrzení o závěrech vyplývajících z provozního deníku upozornila, že provozní deník nebyl vůbec proveden jako důkaz, závěry z něj tedy nemohou být podkladem pro rozhodnutí. Popřela, že by mohla predikovat množství skládkové vody a její chemické složení. Je pravdou, že jí byla v roce 2006 za překročení množství vody uložena pokuta, tuto žalobkyně akceptovala z nedostatku odborných informací na počátku řešení nastalého problému. Chemické složení žalobkyně znala z pravidelných rozborů prováděných od roku 1991, k primárnímu zvýšení koncentrace amoniaku došlo až v roce 2010 a vysoké hodnoty byly zaznamenány až v roce 2012. Predikce zvyšování koncentrace skládkových vod nebyla možná ani proto, že v kontaktu s průsakovou vodou je pouze jeden druh odpadu, škvára ukládaná od roku 1991 do cca 1997, skládková voda je vázána

výhradně na tomto odpadu, zvýšenou koncentraci zapříčiňuje srážková voda, která prosakuje vyššími (novějšími) vrstvami. Zjištění zvýšení koncentrace amonia nebylo možné ani proto, že není stanovena povinnost zjišťovat jeho množství v odpadech pravidelným měřením v akreditovaných laboratořích. Odpadní vody žalobkyně neměla možnost odvážet, neboť ČOV Modřice, která je v případě žalobkyně ČOV pro odvážení vody dle projektu a provozního řádu, zamítla v roce 2006 žádost o odvoz s tím, že takto mineralizované vody není schopna přijímat. K prokázání pravdivosti uvedeného tvrzení žalobkyně označila vyjádření ČOV Modřice. Argument žalovaného, že skládkové vody na jiných skládkách se obvykle udržují mimo těleso skládky, je bez významu za dané situace, kdy předmětná skládka je naprojektována opačně.

18. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Soud rozhodl ve věci samé bez nařízení jednání, neboť pro to byly splněny předpoklady stanovené v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.; účastníci řízení s takovým postupem soudu souhlasili. Soud shledal, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, byl zjištěn dostatečně, má oporu ve správním spisu a nevyžaduje doplnění. Proto soud považoval nařízení jednání a doplnění dokazování za nadbytečné, z důvodu nadbytečnosti soud neprovedl důkaz označený žalobkyní k prokázání tvrzení, že ČOV Modřice v roce 2006 odmítla přijímat skládkové vody z předmětné skládky.
20. Nejprve soud posuzoval důvodnost námitek, které se týkají procesního pochybení správních orgánů. Žalobkyně namítala, že žalovaný se nevypořádal s procesními námitkami uplatněnými proti prvostupňovému rozhodnutí, a proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Soud se tedy nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, tedy tím, zda je napadený rozsudek srozumitelný a zda je v jeho odůvodnění uveden dostatek důvodů podporujících jeho výrok (k nepřezkoumatelnosti viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4.12.2003, č.j. 2 Ads 58/2003-75, nebo ze dne 4.12.2003, č.j. 2 Azs 47/2003-130).
21. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně namítla (viz str. 8 a násl. doplnění odvolání ze dne 14.7.2014), že napadené rozhodnutí se opírá o důkazní prostředky, které vznikly nebo byly vyhotoveny před zahájením správního řízení a nebyly zajištěny postupem dle ust. § 138 správního řádu, stejně tak vychází z listin, které nebyly v rámci správního řízení provedeny při ústním jednání nebo mimo ústní jednání dle ust. § 53 odst. 6 a dle ust. § 51 odst. 2 správního řádu, ústní jednání neproběhlo a je zřejmé, že listiny nebyly provedeny k důkazům ani mimo něj. Listiny tedy nemohly být použity jako důkaz, přesto z nich žalovaný vyšel. Porušil tak zásadu materiální pravdy a zásadu zákonnosti a zkrátil žalobkyni na právu na spravedlivý proces. Správní orgán 1. stupně dále nesplnil povinnost umožnit žalobkyni vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, jak mu to ukládá ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Takové poučení může nastoupit až po ukončení dokazování. Žalobkyni bylo známo, že neproběhlo ústní jednání, kde se chtěla vyjádřit, zároveň očekávala provádění důkazů mimo jednání. Vydání prvostupňového

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

rozhodnutí pro ni bylo překvapením; pokud by se mohla před jeho vydáním vyjádřit k podkladům, uplatnila by většinu námitek uvedených v odvolání. Dále žalobkyně v odvolání namítla, že schéma prvostupňového rozhodnutí je zcela nestandardní, vypořádání se s námitkami žalobkyně je učiněno prostou negací, rozhodnutí obsahuje nepřezkoumatelné závěry a zcela zjevně nepravdivé skutečnosti, jako například nesprávnou a nevhodnou personifikaci vyjádření na osobu právního zástupce místo účastníka řízení. Uvedla též, že inspekce se nevypořádala s jednotlivými procesními návrhy žalobkyně, kterými mínila prokázat absenci zavinění a nenaplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu, inspekce neuvedla, proč konkrétním důkazním návrhům nevyhověla. Zdůraznila, že na provedení označených důkazů trvá a pokud je žalovaný odmítne provést, nechť svůj postup odůvodní.

22. V napadeném rozhodnutí je k procesnímu postupu ve správním řízení mimo jiné uvedeno, že žalobkyně vzala na vědomí možnost podat písemné námitky proti protokolu o kontrole, že si žalobkyně pořídila fotokopie písemností shromážděných ve spisu, a že inspekce vydala dne 24.3.2014 vyrozumění o dalším postupu po podání odporu a usnesení o stanovení lhůty pro vyjádření se k řízení o uložení pokuty. K navrženým důkazům je v napadeném rozhodnutí uvedeno, že inspekce se s vyjádřením k zahájenému správnímu řízení (které obsahovalo důkazní návrhy) vypořádala v prvostupňovém rozhodnutí tak, že zdůraznila, že žalobkyně sice popisuje důvody porušení povinností a uvádí množství opatření k nápravě, nezpochybňuje však naplnění skutkových podstat správních deliktů, dále inspekce informovala žalobkyni o dosud shromážděných podkladech pro rozhodnutí a dle žalovaného tak shromáždila všechny potřebné podklady. Žalovaný poté na základě shromážděných důkazů učinil závěr, že v nich nelze nalézt dostatečnou oporu pro některé závěry inspekce, zejména o výši uložené pokuty, když inspekční kontrolou nebylo prokázáno ohrožení či poškození životního prostředí. Žalovaný vyslovil názor, že inspekce se se všemi námitkami uváděnými žalobkyní v průběhu správního řízení vypořádala dostatečně, přičemž odůvodnění odvolání neobsahuje žádné nové skutečnosti než ty, které byly uvedeny v předchozích vyjádřeních žalobkyně.

23. Městský soud neshledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným, kritéria přezkoumatelnosti napadené rozhodnutí splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatek relevantních důvodů, které se opírají o správní spis a informace v něm uvedené. Je z něj zřejmé, proč žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Lze sice připustit, že se napadené rozhodnutí nevypořádává konkrétně s jednotlivými procesními námitkami uplatněnými v odvolání. To však na přezkoumatelnost rozhodnutí nemusí mít, a v posuzované věci ani nemá, rozhodující vliv. Úkolem správního orgánu není vyvrátit každý jednotlivý argument, který byl odvolatelem vymezen na podporu jeho odvolacích námitek, pokud odůvodnění napadeného rozhodnutí reaguje na obsah a smysl odvolacích námitek a argumentuje tak, že z hlediska pravidel logického usuzování námitky účastníka vyvrátí. Podle názoru městského soudu napadené rozhodnutí tyto požadavky splňuje. Podstatou procesních námitek žalobkyně je, že žalovaný vyšel z důkazů, z nichž pro formální vady vyjít neměl, a naopak že nevyšel z důkazů jiných, které žalobkyně označila nebo by je označila, pokud by jí to bylo umožněno. V této souvislosti soud především vyzdvihuje základní argumentaci žalovaného, který má za podstatné, že došlo k naplnění skutkových podstat správních deliktů a toto naplnění žalobkyně nijak nezpochybnila, přičemž její tvrzení o důvodech porušení povinností a o snaze o opatření

k nápravě považuje žalovaný za nerelevantní; k uvedenému tvrzení žalobkyně založila do správního spisu množství listinných důkazů. Pokud se za této situace napadené rozhodnutí nezaobírá procesními námitkami o dokazování těchto dle žalovaného nepodstatných skutečností, netrpí odůvodnění napadaného rozhodnutí vadami, které by měly vliv na jeho přezkoumatelnost dle ust. § 76 odst. 1 s.ř.s. a které by měly vést k jeho zrušení.

24. K žalobní námitce, že napadené rozhodnutí je založeno na důkazech vzniklých nebo vyhotovených před zahájením správního řízení, aniž by byly zajištěny postupem podle ust. § 138 správního řádu, je třeba uvést, že institut zajištění důkazu má zcela jiný účel, než jaký mu přisuzuje žalobkyně, jeho účelem je zajistit důkaz, který bude v navazujícím řízení nezbytný a který by později zřejmě nebylo možné provést. K zajištění důkazu by mělo docházet tam, kde je evidentní, že správní řízení bude zahájeno, nicméně hrozí nebezpečí z prodlení. Žádná taková okolnost v posuzovaném případě nenastala a ani žalobkyně sama neuvádí, že by před zahájením řízení vyvstala potřeba některé důkazy zajistit. Žalovaný tedy postupoval správně, když řízení zahájil protokolem o kontrolním zjištění a před jeho zahájením důkazy formalizovaným způsobem dle ust. § 138 správního řádu nezajišťoval.
25. K námitce, že důkazy nebyly v řízení řádně provedeny postupem dle ust. § 53 odst. 6 správního řádu při ústním jednání ani mimo ústní jednání, soud odkazuje na ust. § 49 odst. 1 věta první správního řádu, podle nějž *„ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné.“* V posuzovaném případě zákon o integrované prevenci, vodní zákon ani správní řád neukládají správním orgánům povinnost projednat předmětné správní delikty při ústním jednání. Je tedy třeba uvážít, zda bylo ústní jednání nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobkyně. Soud je přesvědčen, že v daném případě tomu tak nebylo, neboť k náležitému zjištění skutkového stavu správním orgánům postačila znalost skutečností obsažených ve správním spisu. Inspekce tedy nepochybila, zjišťovala-li skutečnosti potřebné pro rozhodnutí pomocí listin (tedy prováděla-li dokazování) mimo ústní jednání. Takový postup ostatně správní řád předpokládá (viz dikce citovaného ust. § 49 odst. 1). Je však třeba přisvědčit žalobkyni, že o provádění důkazů mimo ústní jednání mají být účastníci řízení předem vyrozuměni (ust. § 51 odst. 2 správního řádu) a musí o něm být pořízen protokol (ust. § 18 odst. 1 správního řádu). V tomto směru inspekce pochybila, neboť žalobkyni předem nevyrozuměla a o provádění důkazů protokol nepořídila.
26. Ve správním soudnictví je nicméně vždy nutno posoudit, zda zjištěná procesní vada mohla mít vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4.6.2003, č. j. 6 A 12/2001-51, č. 23/2003 Sb. NSS, či ze dne 18.3.2004, č. j. 6 A 51/2001-30, č. 494/2005 Sb. NSS). Nyní soud takový vliv neshledal a ani z tvrzení žalobkyně žádný možný vliv uvedených procesních vad na zákonnost výsledného rozhodnutí nevyplývá. Žalobkyně měla možnost se s veškerými důkazními prostředky shromážděnými ve spise seznámit a vyjádřit se k nim v průběhu řízení před správním orgánem 1. stupně a též v průběhu řízení o odvolání, čehož využívala, obsah správního spisu a dokumenty v něm založené znala. Vzhledem k formě důkazů (listiny) nevznikla ani žádná relevantní pochybnost o tom, zda a za jakých okolností se inspekce s důkazy bezprostředně seznámila a z prvostupňového i napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že bylo rozhodnuto na základě těchto listin a dalších podkladů obsažených ve

správním spise. Žalobkyně nenabídla soudu žádné skutečnosti, z nichž by bylo možné dospět k závěru, že jí namítané vady řízení mohly mít vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí. Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobkyně nezbytné nařizovat ústní jednání, vada řízení spočívající v nevyrozumění o provádění dokazování mimo jednání a nepořízení protokolu o jednání nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Procesní námitka žalobkyně tedy není důvodná.

27. Ani námitce, že žalobkyni nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, soud nemůže přisvědčit jakožto důvodu pro zrušení napadeného rozhodnutí. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným vyplývá, že žalobkyni byla usnesením ze dne 24.3.2014 stanovena lhůta, do kdy může navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy v řízení, v odůvodnění je uvedeno, že lhůta je stanovena jako termín pro vyjádření k podkladům před vydáním rozhodnutí. Usnesení bylo žalobkyni doručeno 31.3.2014 a žalobkyně reagovala vyjádřením ze dne 12.4.2014, v němž mimo jiné požádala o prodloužení lhůty o dalších třicet dní. Lhůta byla usnesením ze dne 7.5.2014 prodloužena do 20.5.2014, žalobkyně se před jejím uplynutím znovu vyjádřila a založila do spisu listinné důkazy. K situaci, kdy účastník řízení je s možností vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí seznamován již při zahájení řízení, jako tomu bylo v posuzovaném případě, se vyjadřoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26.2.2010 č.j. 8 Afs 21/2009-243. K ust. § 36 odst. 3 správního řádu, který právo vyjádřit se k podkladům před rozhodnutím zakotvuje, přičemž podle starší právní úpravy se jednalo o ust. § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., Nejvyšší správní soud uvádí: „...smyslem ustanovení § 33 odst. 2 spr. ř. je umožnit účastníku řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí mohl uplatnit vůči svědkům, znalcům, pravosti listin, úplnosti důkazní situace atd., své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci (§ 46 správního řádu). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 12. 2003 č.j. 5 A 152/2002-41 konstatoval, že smyslem ustanovení § 33 odst. 2 spr. ř. je umožnit účastníku řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí mohl uplatnit své výhrady k podkladu rozhodnutí a ke způsobu jeho zjištění, resp. aby mohl učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. V situaci, kdy je zjišťování podkladů pro rozhodnutí zjevně potřebné a tedy předvídatelné, nepostačí, jestliže správní orgán účastníku řízení dal možnost vyjádřit se k podkladu rozhodnutí toliko v oznámení o zahájení správního řízení, tj. teprve před samotným započatím zjišťování podkladů pro správní rozhodnutí.

28. V souzené věci však nenastala situace, kdy by správní orgán poučoval účastníka o jeho právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ještě před jejich shromážděním. Podstatné totiž je, v jakém stádiu dokazování se nachází správní řízení v okamžiku, ke kterému je jeho účastník poučován o tom, že se může vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí a nikoli to, kdy je datováno ono poučení, pokud z něj jednoznačně vyplývá, kdy má účastník řízení možnost (v případě že svého práva využije) do spisu nahlédnout. Žalobce nebyl v okamžiku zahájení správního řízení poučován o tom, že se má s podklady rozhodnutí seznámit. Bylo mu sděleno, že řízení bude probíhat a že do určitého data mají účastníci možnost se vyjádřit. Rovněž mu bylo sděleno, do kdy se může následně (ono následně je třeba vztahovat k přesahu v pořadí druhé stanovené lhůty) seznámit s podklady rozhodnutí. Vždy je třeba posuzovat okolnosti, které v konkrétní věci nastaly. Pokud by žalobce tvrdil, že se seznámil v souladu se stanovenou lhůtou s podklady rozhodnutí před 7. 9. 2007 (což by rovněž odpovídalo poučení dle usnesení ze dne 29. 8. 2007) a

do spisu by následně přibyla další vyjádření-podklady pro rozhodnutí, byla by situace nepochybně jiná. To se však nestalo.

29. Účelem seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí je právě možnost účastníka seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován. Pokud je tento účel zajištěn a účastníku je řádně procesně sděleno, kdy tento okamžik v řízení nastává (popř. nastane), jeví se druhotným, zda je případně stanoveno mezidobí od zaslání poučení a stanovení data, kdy se lze s podklady seznámit.“
30. Uvedené lze podle názoru městského soudu vztáhnout též na posuzovaný případ. Usnesení ze dne 24.3.2014, kterým byla lhůta stanovena, je třeba chápat tak, že žalobkyni je jednoznačně dáno na vědomí, během lhůty může navrhopvat důkazy a činit návrhy a před jejím uplynutím se může vyjádřit k podkladům. Správní orgán ve věci postupoval tak, že dal najevo, jak bude řízení probíhat, byť lze připustit, že měl obě lhůty oddělit tak, aby část správního řízení týkající se návrhů důkazů časově předcházela části správního řízení týkající se vyjádření se k podkladům. Za podstatné však soud považuje, že v mezidobí od uplynutí lhůty do vydání prvostupňového rozhodnutí nebyly do spisu založeny další důkazní prostředky či návrhy, s kterými by žalobkyně (prostřednictvím svého zástupce) nebyla seznámena. Procesní právo žalobkyně na to být seznámena s podklady pro rozhodnutí a mít možnost vyjádřit se k nim před jeho vydáním proto nebylo ve věci porušeno.
31. K námitce nevypořádání se s důkazními návrhy žalobkyně soud opakuje, že z napadeného rozhodnutí lze dovodit, že žalovaný považoval důkazní návrhy za nadbytečné, neboť měly prokazovat skutečnosti, které žalovaný nepovažoval za relevantní. Žalovaný na str. 5 napadeného rozhodnutí výslovně konstatoval, že „inspekce sice shromáždila dostatek důkazů pro rozhodování, avšak ve shromážděných důkazech nelze nalézt dostatečnou oporu pro některé závěry...“. Byť je tento závěr stručný a žalovaný se výslovně návrhy žalobkyně na doplnění dokazování nezabýval, nepovažuje městský soud z toho důvodu napadené rozhodnutí za nezákonné.
32. Námitka žalobkyně o nesprávném označení účastníků řízení a jejich zástupců (jmenování osoby zástupce žalobkyně, jakoby podání činil svým jménem, v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí) je zcela bez významu na zákonnost napadeného rozhodnutí, ani tuto námitku tedy soud neshledává důvodnou.
33. Společně ke všem procesním námitkám soud závěrem poukazuje na princip proporcionality, podle nějž správní soud zruší žalobou napadené rozhodnutí jen tehdy, pokud by shledal, že k porušení zákona došlo nikoliv v zanedbatelné míře, nýbrž v intenzitě, zpochybňující zákonnost posuzovaného správního řízení jako celku. Pod optikou principu proporcionality je nutno vyslovení nezákonnosti správního rozhodnutí chápat i jako „deklaraci toho, že míra pochybení správního orgánu překročila mez, již je vzhledem k celkové komplikovanosti řízení a s přihlédnutím k povaze rozhodované věci možno považovat za v konečném důsledku neohrožující právem chráněné zájmy účastníků, přičemž k překročení této meze může dojít jak jediným pochybením dostatečně závažného rázu, tak také větším počtem relativně samostatných pochybení, jež by snad byla vnímána jak marginální

sama o sobě, ve svém úhrnu však dosahují zmíněné zásadní intenzity.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2008, č.j. 6 As 51/2007-228). Podle názoru městského soudu pochybení žalovaného nebyla takového charakteru, aby byla způsobilá ohrozit právem chráněné zájmy žalobkyně, a soud proto k zrušení napadeného rozhodnutí nepřikročil.

34. Městský soud se následně zabýval námitkami, které se týkají naplnění skutkových podstat jednotlivých správních deliktů a uložené sankce.
35. Žalobkyně především namítá, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádal s hmotněprávními námitkami a bez dalších úvah převzal argumentaci správního orgánu 1. stupně, což podle žalobkyně zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Městský soud považuje tuto námitku za nedůvodnou. Žalovaný otázku naplnění skutkových podstat obou správních deliktů a otázku výše uložených pokut stručně, avšak dostatečně posoudil na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí a mimo jiné uvedl, co zjistil k nedodržení výšky hladiny průsakové vody na skládce, polemizoval s jednotlivými argumenty žalobkyně, které měly přesvědčit žalovaného o vynaložení veškerého úsilí k zabránění porušení právní povinnosti, dále vyhodnotil skutečnost, že byl dodatečně předložen havarijní plán. To, že se žalovaný nezabýval každým jedním důkazem ve vztahu k zavinění porušení povinnosti, je založeno na jeho názoru, že žalobkyně nese odpovědnost bez ohledu na zavinění. Závěry žalovaného jsou podle přesvědčení městského soudu řádně objasněny a napadené rozhodnutí je i v této části přezkoumatelné.
36. Dále se městský soud k námitce žalobkyně zabýval tím, zda byly naplněny skutkové podstaty jednotlivých správních deliktů.
37. Podle ust. § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako provozovatel zařízení dopustí přestupku tím, že provozuje zařízení bez platného integrovaného povolení, bez pravomocného rozhodnutí o podstatné změně integrovaného povolení nebo v rozporu s integrovaným povolením.
38. Integrované povolení pro provoz skládky vydané Krajským úřadem Jihomoravského kraje dne 19.12.2003 pod č.j. JMK 10819/2003/OŽPZ/Vr/7 v podmínce č. 3.7 ukládá žalobkyni povinnost nakládat s průsakovými vodami jako s vodami odpadními v souladu s provozním řádem. Předmětné integrované povolení se ve spisovém materiálu žalovaného nenachází, avšak obsah podmínky č. 3.7 je mezi účastníky řízení nesporný a soud tak vychází z její formulace v Protokolu o kontrolním zjištění ze dne 14.11.2013.
39. V provozním řádu schváleném Krajským úřadem Jihomoravského kraje ve znění jeho změny ze dne 11.4.2012 je v bodu 2.1 a násl. uvedeno, že na základě integrovaného povolení musí být výška hladiny pórové vody v úložišti skládky udržována na kótě max. 231 m. n. m. Hladina průsakové vody má být dlouhodobými opatřeními postupně snižována ze stávající hladiny 239 m. n. m. na požadovanou hladinu 231 m. n. m. V provozním řádu je popsán roční časový harmonogram snížení hladiny průsakových vod v tělese skládky tak, že v srpnu 2012 bude uvedena do provozu čistička odpadních vod (ČOV) a v prosinci 2012 bude hladina skládkové vody ve studni ST1 238 m. n. m.,

v prosinci 2013 bude hladina skládkové vody 236 m. n. m., v prosinci 2014 bude hladina skládkové vody 234 m. n. m. a v prosinci 2015 bude hladina skládkové vody 231 m. n. m.

40. Z Protokolu o kontrolním zjištění ze dne 14.11.2013 soud zjistil, že bylo provedeno měření a výška hladiny vody ve skládce byla na kótě 238,58 m. n. m; výška hladiny při předchozí kontrole byla na kótě 238,73 m. n. m., čistička odpadních vod byla zprovozněna v listopadu 2011, nicméně byla v provozu pouze od 7.11 do 30.11.2012, od té doby není v chodu, neboť v průsakových vodách se výrazně zvýšily koncentrace amoniaku a některých těžkých kovů a čistička není schopna takto znečištěné průsakové vody čistit na požadavek kanalizačního řádu kanalizace pro veřejnou potřebu. Potřebné rozšíření linky čističky se předpokládá v březnu 2014.
41. Z uvedeného nelze jinak než uzavřít, že bylo v řízení nade vší pochybnost prokázáno, že žalobkyně provozovala skládku v rozporu s podmínkou integrovaného povolení, neboť toto jí uložilo povinnost nakládat s průsakovými vodami jako s vodami odpadními v souladu s provozním řádem, a v provozním řádu se žalobkyně zavázala udržovat hladinu průsakové vody na kótě max. 231 m. n. m. i v době, než bude zrealizováno stabilní snížení hladiny vody. Za této situace soud shodně s žalovaným považuje za bezvýznamné argumenty žalobkyně o tom, s jakými obtížemi je spojena realizace opatření vedoucích k stabilnímu snížení hladiny, a že žalobkyně vynakládá veškeré úsilí k tomu, aby se jí podařilo hladinu průsakové vody nakonec stabilně snížit.
42. Městský soud na tomto místě připomíná, že stanovení maximální kóty hladiny průsakové odpadní vody není bezúčelné, smyslem je zabezpečit, aby odpadní vody neodcházely do vod povrchových nebo podzemních a neohrožily jejich kvalitu.
43. Žalobkyně dále popírá vypovídací hodnotu naměřené hladiny průsakové vody, když žalovaný podle žalobkyně nezohlednil, že hladina kolísala v souvislosti s četností odčerpávání a měření bylo provedeno právě před dalším odčerpáváním. Žalobkyně tedy tvrdí, že obvyklý stav hladiny průsakové vody byl v normě. S tím souvisí též námitka proti závěru žalovaného, že zvýšená hladina odpadních vod byla zaznamenána již v roce 2000.
44. Ani tuto námitkou městský soud neshledává důvodnou a opakuje, že podle provozního řádu a integrovaného povolení měla žalobkyně povinnost udržovat výšku hladiny pórové vody v úložišti skládky na kótě max. 231 m. n. m., a to bezvýjimečně. Pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu provozování zařízení v rozporu s integrovaným povolením postačí, je-li namátkovou kontrolou naměřena vyšší než povolená hladina průsakových vod. S ohledem na to, že správní orgán 1. stupně při stanovení výše pokuty nezohlednil, že předmětnou povinnost žalobkyně porušila již v roce 2000 (viz str. 12 prvostupňového rozhodnutí, z něž vyplývá, že při stanovení výše pokuty bylo přihlédnuto k opakovanému porušení právních předpisů zjištěných inspekci v roce 2006, nikoli již v roce 2000), nezabýval se městský soud přezkumem, zda je tvrzení o porušení povinnosti též v roce 2000 pravdivé či nikoli. Takový přezkum nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a je tedy nadbytečný.
45. Soud se nemůže ztotožnit ani s názorem žalobkyně, že vzhledem k specifické situaci na skládce žalobkyně neměla reálnou možnost situaci vyřešit, a že žalobkyně vynaložila

veškeré úsilí, které bylo možno požadovat. Tak tomu není, neboť žalobkyně měla možnost zintenzivnit preventivní odčerpávání průsakové vody a tím udržovat její hladinu pod požadovanou kótou do doby, než bude realizováno účinnější, byť pro žalobkyni časově a finančně nákladné řešení. Žalobkyně však takto nepostupovala.

46. Ani námitku, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nesrozumitelně vymezil, jaké jednání či opomenutí je žalobkyni vytýkáno, a že se v napadeném rozhodnutí nezabýval zaviněním, soud nepovažuje za důvodnou. V řízení před správními orgány bylo na základě provedené kontroly zjištěno a postaveno nade vší pochybnost, že žalobkyně nedodržela v zařízení k odstraňování odpadů provozním řádem stanovenou hladinu průsakových vod ve skládce na stanovené maximální kótě, v rozporu se závaznými podmínkami obsaženými v pravomocném integrovaném povolení. Za to jí byla podle ust. § 37 odst. 4 zákona o integrovaném povolení uložena pokuta. Žalobkyně svým jednáním, když nezajistila, aby hladina průsakové vody byla udržována pod stanovenou kótou, provozovala skládku v rozporu s provozním řádem a integrovaným povolením. Porušila tím povinnost uvedenou v ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci. Pro posouzení případné právní odpovědnosti bylo důležité, zda jednání žalobkyně naplnilo znaky skutkové podstaty správního deliktu, či nikoliv. To, v souvislosti s konstrukcí objektivní odpovědnosti, vedlo ke vzniku odpovědnosti za správní delikt podle ust. § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci. Právní konstrukce odpovědnosti za správní delikt podle ust. § 37 odst. 4 zmíněného zákona jako znak skutkové podstaty nevyžaduje subjektivní stránku (zavinění jednajícího subjektu), ale naopak postačí samo protiprávní jednání. Jedná se o tzv. odpovědnost za výsledek. Otázka, zdali bylo jednání žalobkyně zaviněno či nikoliv, nemá na posouzení její odpovědnosti za správní delikt žádný vliv. Zavinění není ani skutečností, kterou by měl správní orgán hodnotit při úvaze o výši pokuty. Svě odpovědnosti se tak žalobkyně nemůže zbavit tvrzením, že daný stav nezavinila. V tomto ohledu je tak rozhodné pouze zjištění, že hladina průsakových vod byla vyšší než uvedená v provozním řádu, což bylo v rozporu s vydaným integrovaným povolením.

47. K otázce přiměřenosti pokuty ve výši 50.000 Kč za to, že žalobkyně nedodržela stanovenou hladinu průsakových vod ve skládce na kótě max. 231 m. n. m. v zařízení k odstraňování odpadů, a pokuty ve výši 5.000 Kč za to, že neměla pro zařízení k odstraňování odpadů zpracovaný a schválený havarijní plán v souladu s vyhláškou č. 450/2005 Sb., městský soud již pouze stručně uvádí, že její výši nepovažuje za nepřiměřenou. Za správní delikt podle ust. § 37 odst. 4 písm. a) zákona o integrované prevenci lze uložit pokutu až do výše 10.000.000 Kč dle ust. § 37 odst. 6 písm. b) uvedeného zákona. Odpovědnost za tento správní delikt je objektivní vzhledem k tomu, že jde o delikt právnické či podnikající fyzické osoby, stíhá se tedy bez ohledu na zavinění (srov. k tomu Prášková, H. Základy odpovědnosti za správní delikty. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, 446 s., str. 303). Za správní delikt podle ust. § 125g odst. 2 písm. a) vodního zákona lze uložit pokutu až do výše 500.000 Kč dle ust. § 125g odst. 7 písm. d) uvedeného zákona. Pokuty uložené žalobkyni leží při spodní hranici zákonného rozmezí, přičemž žalovaný k tomu ve svém rozhodnutí akcentoval, že nebylo prokázáno ohrožení či poškození životního prostředí, vzal v úvahu hospodářské výsledky za minulé roky, zohlednil, že schválený havarijní plán byl dodatečně žalobkyní předložen. Proto se žalovaný neztotožnil s výší pokut uložených správním orgánem 1. stupně, hodnotil ji jako nepřiměřenou a výši pokut snížil. Takové zdůvodnění má městský soud za zcela dostačující

a nevybočující z mezí správního uvážení při stanovení výše pokuty, která je vzhledem k maximální možné výši pokuty v případech obou správních deliktů relativně nízká.

48. Konečně žalobkyně namítla, že byl ve správním řízení důvod přistoupit k zastavení řízení pro pozdější chování žalobkyně, která začala realizovat záměr vybudovat zařízení na intenzifikaci redukce amonia na čistírně průsakových vod a schválila podání žádosti o dotaci na ostraňování amonia ze vzduchu.
49. Podle ust. § 38 odst. 3 věta první zákona o integrované prevenci je-li projednán správní delikt spáchaný provozovatelem zařízení, lze na jeho návrh zastavit správní řízení, jestliže provozovatel zařízení zajistil odstranění následků porušení povinnosti, přijal faktická opatření zamezující dalšímu trvání nebo obnově protiprávního stavu a uložení pokuty by vzhledem k nákladům na učiněná opatření vedlo k nepřiměřené tvrdosti.
50. Žalobkyně však podle uvedeného ustanovení nepostupovala, neboť v průběhu správního řízení nezajistila odstranění následků porušení povinnosti, nepřijala faktická opatření zamezující dalšímu trvání nebo obnově protiprávního stavu; učinila pouze kroky, které směřovaly k odstranění v budoucnu. Ani s touto námitkou se tedy soud nemohl ztotožnit.
51. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.
52. O nákladech řízení rozhodl soud podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem [REDAKCE]. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. prosince 2018

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu